

ת"פ 26101/01 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 20-01-26101-26 מדינת ישראל נ' פלוני (עוצר)
בפני כבוד השופטת אושריה הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
פלוני (עוצר)
הנאשמים

הכרעת דין

1. כתוב האישום מייחס לנאשם מיחס לנאשם ביצוע מספר עבירות; עבירת **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "החוק"/"חוק העונשין"), עבירת **תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק, עבירת **תקיפה הגורמת חבלה של ממש- בן זוג**, לפי סעיף 382(ג) לחוק, עבירת **היזק לרכוש בمزיד**, לפי סעיף 452 לחוק וUBEIRAT **תקיפה שוטר כדי להכשילו בתפקидו**, לפי סעיף 274(1) לחוק.

2. מצוות המחוקק בהתאם לסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב 1982, הריני להודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם מביצוע עבירה איומים. כמו כן, החלטתי לזכותו מביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג וחילף זאת להרשיעו בעבירה של תקיפה סתם-בן זוג, לפי סעיפים 379 + 382(ב)(1) לחוק. בנוסף, החלטתי לזכות את הנאשם מביצוע עבירה של תקיפה שוטר כדי להכשילו בתפקידו, וחתך זאת להרשיעו ביצוע עבירה של תקיפה שוטר, לפי סעיף 273 לחוק. כמו כן, החלטתי להרשייע את הנאשם ביצוע עבירות של תקיפה סתם והיזק לרכוש בمزיד.

3. בדion שהתקיים לפני, הקראתי לנאשם את עיקרי הכרעת הדין. להלן נימוקי ההכרעה.

א. כתוב האישום:

4. לפי כתוב האישום, במועד הRELONENTI, היו הנאשם ומ"ש (להלן: "**המתלוננת**" / "**מ"ש**") בני זוג. הגב' ר"א היא אימה של המתלוננת.

5. עפ"י נוסחו של כתב האישום, בתאריך 19.12.31, בצהרים בשעה שנייה ידועה במדוק למאשינה, הגיע הנאשם לביתו, כאשר הוא תחת השפעת אלכוהול. בין הנאשם למתלוננת הتلול ויכול במהלכו ביקשה המתלוננת מהנאשם שייתן לה גט. בתגובה אמר לה הנאשם: "איזה גט, אני אתן לך בית קברות, אני אתן לך פרחים. בעצם לא בית קברות, אני אכערא לך את הפנים שתה" כי מכוערת שאך אחד לא יקח אותך"

6. עוד לפि כתב האישום, באותו הנסיבות, שבר הנאשם מאפרה ובתגובה אמרה לו המתלוננת "ח提יכת חלאה אנושית". מיד תפס הנאשם את המתלוננת מהלסת, הרים אותה והשיכב אותה על המיטה, ישב על ברכיה והחל לוחנוק אותה. הנאשם תפס את המתלוננת מהלסת והחל להכות אותה מכות על היישבן, תוך שהמתלוננת צעקה ומבקשת מהנאשם שיחדר.

7. בהמשך למטהר, בשעות הערב, בשעה שנייה ידועה למאשינה, רכש הנאשם בקבוק אלכוהול מסווג זידקה, וכאשר שב לבתו, החל לשთות ממנו.

8. באותו הנסיבות, החל הנאשם להכות את המתלוננת, בכר שהרים אותה למיטה והחל לוחנוק אותה. מיד התקשרה המתלוננת לר"א, ואמרה לה כי הנאשם שייכור וכי הוא מכח אותה.

9. בעקבות השיחה, הגיעו ר"א לבית. או אז, המשיך הנאשם לתקוף את המתלוננת, בכר שדחף אותה, גرم לנפילתה, ובعود המתלוננת על הרצפה, עלה עליה הנאשם.

10. עת ניסתה ר"א להפריד בין הנאשם למתלוננת, סובב הנאשם את יד ימין של ר"א, דחף אותה לעבר הארון והיא נפלה ובعود היא על הרצפה התישב עליה הנאשם והחל לוחנוק אותה. בתגובה, דחפה המתלוננת את הנאשם באמצעות רגליה.

11. או אז, תפס הנאשם את המתלוננת, חנק אותה, צבט אותה והמשיך להכותה.

12. נטען, כי כתוצאה מעשיו של הנאשם, נגרמו למתלוננת שפשופים ברגל, שטפי דם בצוואר ודימום מפייה.

13. כמו כן, כתוצאה מעשיו, נשברו המשקפיים של ר"א ר"א ונגרם להם נזק בשווי 250 ל"נ.

14. באותו הנסיבות, נעצר הנאשם והובא לתחנה. בתחנה כאשר ביקש השוטר סמיון צצליין לאזוק את הנאשם, סרב הנאשם להושיט את ידיו והתנגד. השוטר תפס את ידו של הנאשם וניסה לאזוק אותו. מיד החל הנאשם להשתולל וחנק את השוטר באמצעות ידיו. בתגובה דחף השוטר את הנאשם, או אז דחף הנאשם את השוטר, בעט בו באמצעות רגליו, נצמד אליו וניסה לנשוך אותו באוזנו. מיד דחף השוטר את הנאשם וסגור את תא המעצר.

15. ראו, כבר בשלב ראשון זה להעיר, כי בסיכון הבהירה ב"כ המשימה, כי למשה השתלשלות העניינים כפי שמתוארת בכתב האישום, אינה משקפת את אשר אירע ביום 19.12.31, ובית המשפט התקUSH למשה לקבוע ממצאים לאור העולה מהראיות שהובאו לפני. נטען, כי פרטן האירועים הוכחו, אולם הרצף הcronology הנכון שלהם אינם משתקף בכתב האישום, זאת בשל שגגה בניסוחו של כתב האישום.

ב. הראיות שהובאו לפני בית המשפט:

16. במסגרת פרשת התביעה העידו המטלוננט ואימה, וכן שורה ארוכה של שוטרים שטיפלו באירוע, כמו גם יוסי שטרית קצין פיקוח על עברייני מין. בנוסף הוגש לתק בית המשפט 32 מוצגים מתיק החקירה, לרבות הודעות שנגבו במשטרה, סרטוני מצלמות גופ של השוטרים, הקלטה שיחות מוקד, הקלטה הودעה שהותירה המטלוננט במשיבון של אימה, מזכירים ודוחות פעולה, תמונות חבלות של המטלוננט, אימה והנאשם, תמונות מהזירה, תעודה רפואי, חשבונית על תיקון משקפים ותיעוד חזותי של חקירות נאשם. להלן, במסגרת הכרעתו,ADR שראיות המרכזיות בתיק.

17. במסגרת פרשת ההגנה, העיד הנאשם.

ג. דין והכרעה:

18. הראייה המרכזית שהובאה לפני בית המשפט היא **עדות המטלוננט**.

19. במהלך עדותה הראשית, הוכרזה המטלוננט כעדת עיינית והודעתה במשטרה הוגש מכח סעיף 10א לפકודת הראיות. המטלוננט מסרה ארבע הודעות במועדים שונים.

20. המטלוננט העידה שעות ארוכות, בשני מועדים שונים, באופן שלבית המשפט ניתנה ההזדמנות להתרשם منها. עוד בטרם יצא לפרט גרסה של המטלוננט, אבהיר כי המטלוננט הותירה רושם רע ביותר בעיני בית המשפט. לאחר שבחןתי, בחינה מדוקדקת את התנהלותה ואימורותיה בשטח, במשטרה ובבית המשפט, התקבלה בעיני תמונה של גרסה היפוכה, פתלטלה ומוקצת פעמים רבות, עד כדי שלא ניתן לשתיית עליה כל מקום עובדתי. התרשםתי, כי העדה בנסיבות שונות, לנמענים שונים, מתאימה את אמרותיה, מצאתי כי תפיסתה את המציאות היא "נזהה", וכי לעיתים דבריה אף אינם מתישבים עם האמת האובייקטיבית. להלן, אפרט קביעותי אלו ביחס לעדה.

דיווח המטלוננט למועד 100:

21. פניתה הראשונה של המטלוננט אל המשטרה, היא במסגרת השיחות למועד 100 (לענין זה, הוגש تع"צ +ディסק השיחות (ת/5) וכן תמלול השיחות (ת/22)). המטלוננט התקשרה מספר פעמים למועד

100, בשיחות אלו דיווחה שהוא זוקה למשטרה בדחיפות ("מהר, מהר"), ומסרה שהנאשם מכנה אותה ואת אמה נמרצות, תוך שהוא חזרת על האמירות "שבר לי את כל השינויים", "והוא חוטף לי הכל", כאשר נשאלת האם הוא ממשיר, משיבה " ממשיר, והרבץ לאמא של, שהוא בת 70, ושבר לה את המשקפים, חנק אותה, חנק אותה", וממשיכה "הוא חוטף לי את הטלפון", "קרו עוצמי מכות, והוא בפיוקו...הוא מסוכן לציבור", "אמא של, פניהם הוא קורע אותה".

22. הדיווח היה כה חריג וקיצוני, עד שצאותוobilוש שביצוע באזרע פעילות, שאינה קשורה לאיורע, נטש את העמדה שלו, והגיע מיד לסייע, זאת כפי שעלה מעדותו של הבלש אילן סיון. בנוסף, הגיעו למקום שתי ניידות משטרת נספנות, ונידית מד"א.

23. כאשר הגיעו הוצאות למקום - וכפי שעולה בבירור מההעדיות וכן מסרטוני מצלמות הגוף של השוטרים - הם הופתעו לגלוות, שהנאשם יושב לבדו, במרפסת, רגוע באופן ייחסי, כי אינו משתולל, כי לא התנגד לאלימות, וכן שהחבלות שנראו על גופו של המתлонנת ואמה הינן קלות. כל זאת, כאמור, בחוסר הלימה מוחלט לרושם שהתקבל מהדיווח ששמע מסר מפי המתлонנת.

24. תהיה נספנות העולות מן הדיווח, נוגעת להתרחשות בזמן השיחות, שכן אף שהמתлонנת דיווחה שתוך כדי השיחה הנאשם תוקף אותה ואת אמה ("הוא ממשיר", "הוא חוטף"), הרי שבפועל מתברר כי המתлонנת שהתה באומה השעה מחוץ לבית (ישראל), כי אין חולק שהיא המתינה לנידות ברחוב, והמתلونנת מסרה בעצמה כי ברגע שאממה הרגעה את הנאשם היא ברחה מהבית להתקשר למשטרה).

25. **אמרותיה של המתлонנת לשוטרים בשטח, כפי שמתועדות במלמולות הגוף:** בסרטוני מצלמות הגוף נראית המתlonנטת, כשהיא נסערת, ומספרת באופן בלתי סדר ובלתי קוהרנטי את גרסתה הראשונית באשר להתרחשות שהייתה בבית. חרב ניסיונותיהם המרובים של השוטרים להבין מהמתlonנטת, מה ארע, היא מוסרת גרסה מבולבלת, שמאוד קשה לעקוב אחריה. היא חזרת על כך שהנאשם, שחנק את אמה, הפל שעתים, חנק אותה, הרבץ לה ולאמה, שאם לא היה לה כוחות הוא היה הורג אותן, שחנק את אמה, הפל אותה על הרצפה, שבר לה את המשקפים, מספרת שהנאשם עברין מורשע בפיוקו, שנישאה לו בין כתלי הכלא, שלא ידעה שהוא מסוכן, מספרת על ביתה אי', שהיא גם מקנאה בה וגם זהירה אותה מלחיות חיים משותפים עם הנאשם, מדברת על יחסים עכורים עם ביתה, מספרת שהיא מפחדת מהנאשם, שאים עליה שם תעוזב אותו הוא ירצה אותה, טוענת שהנאשם דחף אותה והוא נפלה וקיבלה מכחה בראש. חרב כל זאת ולמרות המלצה צוות מד"א שהגיע למקום, המתlonנטת סירבה להתפנות לבית החולים לקבלת טיפול רפואי. המתlonנטת ואמה הובילו לתחנת המשטרה, כדי למסור גרסה סדרה.

26. ואולם, גם גרסתה של המתlonנטת בתחנת המשטרה, שנמסרה קרוב לשעתים לאחר שהגיעו אל בית השוטרים, אינה נהירה כלל ועיקר.

27. **הודעת מתלוננת מיום 31.12.19 בשעה 23:31 (ת/6):** כן, מוסרת המתלוננת, במלל חופשי אודות ההתרחשות:

"הייתי בבית ייחד עם ד' בעל עם ילדה שלא סובלת אותו והוא לא סובל אותה. יש לה קצת פיגור. ד' התחיל להתנהל לא יפה ואמר לי שירצח אותו והוא תקף אותו, הוא עליה על המיטה על הברכיים שלו ואני דחפתי אותו עם הרגליים והוא ל' מאד קשה. יש לו כוח עצמתי הצילו הצילו. הוא חנק אותו ואני נפלתי על המדרגות ליד המיטה. הוא חנק אותו ואני התגוננתי תפסתו אותו עם הידיים, הוא הפייל אותו ונשך אותו בצוואר. הוא עליה עלי והוריד לי את המכנסיים והביא לי מכות על הישבן ואני התחלתי לצעוק והוא אמר לי תשתקין אני כמוABA ואמא תשתקין. אמרתי לו די. הוא חנק אותו ורצה לקחת את המפתחות כדי לסגור עלי את הדלת. התחלתי לצעוק עד שאמא שלי התקשרה ואמרתי לה אמא תבואי מהר. היא נῆסה והוא דחף אותה על המדרגות. אני קפצתי עליו כדי לגונן על אמא שלו הוא תפס אותו ואת אמא שלו בצוואר שלנו ונתן לאמא שלו מכח בחזה. הוא חנק אותה. אני רואה את אמא שלו ואומי הולכות למות איז דחפתי אותם. הוא שותה קלונקיסים וכדור האושר זה של הפסיכיאטרים כדי שלא יהיה לו מצב רוח. הוא פייצץ אותו מכות ואת אמא שלו. היום בבוקר קמתי ואני רואה את עצמי עם תחתון ובלי חזה. אמרתי לו די למה ואיז תשתקין ואיז הוא הרבייך לי מכות בישבן גם חנק אותו ועליה עלי על המיטה ותפס לי את הפה ושבר לי את השיניים. הוא בן אדם מאד חזק מאד. הוא אומר גט אני לא אתן לך גם אם תموתי אני אביה לך בית קברות. גם הערב הוא תפס אותו בלבשת ושבר לי שלוש שניים וירד לי מלא דם. הוא לא מטופל פסיכיאטרי כי הוא לא רוצה לлечת. הבוחן אמר לו שהוא חייב לлечת אבל הוא לא הולך. היום הוא חרז שתוי. הוא אמר שבעובדת הם שתו כל הרוסים עשו קרייסטס ועל האש. הוא שתה. הוא שיחק אותה יפה הוא אמר ששתה קצת. הוא גם שתה הערב בבית אלכוהול ונראה לי אולי טמים. ... אני גוננתי על עצמו הוא עמד להרוג אותו. הרגשתי שאין אויר אז עם היד דחפתי אותו. הוא אלים...." [ההדגשות אין במקור - א.ה.ה].

28. בגרסה הראשונה זו שנמסרה, תיארה המתלוננת אירוע, שהתרחש בערב של יום 31.12.19, שבו הנאשם איים שירצח אותה, עליה על המיטה על הברכיים שלה, בעוד היא דוחפת אותו עם הברכיים וצועקת, חנק אותה, היא נפלה על המדרגות, הוא הפיל אותה, נשך אותה בצוואר, עליה עלייה, הוריד לה את המכנסיים והכה אותה בישבן, חנק אותה וניסה לקחת לה את המפתחות. ואיז, לטענת המתלוננת, אמא התקשרה והוא ביקשה ממנה לבוא. כשהוא בא, הנאשם מיד דחף אותה על המדרגות, המתלוננת קפזה עליו והוא תפס אותה ואת אימה בצוואר ונתן לאימה מכח בחזק וגם חנק אותה. בנוסף, ספירה שבאותו בוקר, היא קמה עירומה, וכששאלה למה, הנאשם הכה אותה בישבנה, חנק אותה, עליה עלייה, תפס לה את הפה ושבר לה שלוש שניים. ואיז הוסיףה, "גם בערב הוא תפס אותה בלבשת ושבר לי שלוש שניים".

29. ביום 03.01.20, מסרה המתלוננת הודעה נוספת **(ת/7)**. בהזדעה זו, המתלוננת ספירה שהנאשם חזר באותו היום בשעה 12:00 מהעבודה, לאחר ששתה והוא מסטול, הוא בא כעוס. ואיז כאשר שאלה אם יתן לה גט, השיב לה: "איזה גט, אני אתן לך בית קברות, אני אתן לך פרחים. בעצם לא בית קברות,

אני אכען לך את הפנים שתהיה מכוערת שאף אחד לא יקח אותך". לטענתה "הוא התחיל להיות סוער, באחור 15:40, הוא התחיל להשתגע ושבר מאפלה ב-800 שקל שאמא של היבאה לי", ואז חנק אותה מהלסת בשניים והרים אותה על המיטה, ישב לה על הברכיים, חנק אותה, והכה אותה בישבן. לטענת המתלוננת, מאחר וצעקה, הנאשם סגר את החלונות, כדי שהשכנים לא ישמעו. לאחר מכן, לדברי המתלוננת, הם קיימו יחסי מין והנאשם נרגע. בעבר, הנאשם קנה וודקה, והשתכר, תפס את המתלוננת והחל לרקוד. לדבריה "לפניכם היו זוג חברים אבל הם הילכו", ואז לטענתה הוא החל שוב להכות אותה, חנק אותה, הרים אותה למיטה ושב עליה וסגר את החלונות. כשניסתה להתקשר לאמה, לקח ממנה את הטלפון, ואז התקשרה וביקשה שאמה תגיע. בהמשך לכך, אמה הגיעה, והנאשם דחף את האם, הכה אותה, חנק אותה, ישב עליה כשהיא על הרצפה, ואז עבר חזרה למתלוננת, חנק אותה, בעוד היא מתלוננת ומכה אותו בצווארו. לאחר האמור, אמה הצליחה להרגיעו, והוא עצמה ברחה החוצה כדי להתקשר למשטרת. לטענת המתלוננת, היו אירועי אלימות ואיומים בראץ' בעבר מצדיו של הנאשם, אך היא לא התלוננה אחר שפছדה ממנו. עוד לטענת המתלוננת, הנאשם תקף אותה מינית בעת שינה.

30. מן האמור עולה, כי בתיאור שנמסר ע"י המתלוננת, מספר ימים לאחר האירוע, היה לא סיפה כלל על התרחשויות בשעות הבוקר, אלא על אירוע מתגלל, שתחילתו בשעה 12:00, לאחר שהנאשם שב שתי מעבודתו. לפי תיאור זה, תחילת הנאשם איים עליה, במלל המתואר בכתב האישום, לאחר כשעתיים וחצי הנאשם שבר מאפלה יקרה, וכאשר העירה לו על כך הוא תקף אותה, ובערוב לאחר שהשתכר, שב ותקף אותה, ואז גם את אמה בכר שדחף אותה, הכה אותה, חנק אותה ושב עליה כשהיא מוטלת על הרצפה. במסגרת הودעתה השנייה, רק כאשר נשאלת המתלוננת, על הגעטה של ביתה א' אליה הביתה, השיבה שאכן הייתה בביתה, וציינה שהיא ירדה אליה למיטה ללוות אותה ביציאתה מהבית.

31. בהודעה מיום מיום 05.01.20 (ת/8), סיפה המתלוננת על תקיפה מינית שלטענתה הסב לה הנאשם, אך מאחר שהדברים אינם מיוחסים לו בכתב האישום, לא אתעכט עליהם.

32. בהודעה מיום 07.01.20, של המתלוננת (ת/9), הכחישה המתלוננת את טענות הנאשם כלפייה. כאשר נשאלת על ביתה א' השיבה: "אני רוצה להבהיר שא' קוראים לה גם ש', שהיא ילדה קצר לא בסדר בראש, היא הגיע אליו ככה בעבר, בו נגיד 17:30 [שגייאות כתיב במקור - א.ה.]...היא ישבה בישלה, עשתה שקשוקה, אמרה לי מה את הולכת עם המטורף הזה, הוא לא בשביבן ישחט אותך...א' ביקשה מידיד שלה...לבוא לחתת אותה...ובא אחרי חצי שעה, ככה בשעה 19 בעבר, אחרי שאכלנו הוא בא...היא אמרה לבורי בוא נקנה בקבוק, אבל בעלי כבר היה מסתו מלפני...היא לא שתחהה בכלל. היא נתנה לד' לשחות ויסקי, ד' הלך קנה...וח'...אמרתי לו כשהוא בא לביון תאוסף את הבית של בית שלה, הם ירדו למיטה ובעל' התחיל להתפרק עלי במכות...הם הילכו אחרי איזה חצי שעה, הילכו בשעה 20". כשנשאלת מי הם זוג החברים עליהם סיפה, ביום 03.01, שהיו בבית, השיבה "זה ח'...וש' כ' - א'".

33. כאשר התבקשה המתלוננת להסביר, איך תור כדין שהנאשם חונק אותה הצלחה לחתת את הטלפון

ולתקשר לאמה, השיבה תשובה לא ברורה: "הוא קפץ עלי והתחלק עלי, התחלק הטלפון, השכנים שמעו והזמיןו משטרת הזמןינו את מדא. אחר כך באה אמא שלו ישר באה...היא לא ענתה, אבל היא שמעה ופתאום הוא חטף לי את המפתחות, הוא בא לסגור עלי, ולקפוץ מהחלון".

עדותה של המתלוננת בבית המשפט:

34. בתחילת עדותה הראשית, המתלוננת סיפרה, שמועד הרלוונטי, בשעות הבוקר, היה רק יוכח בין הנasm על טוסטר שבור, וכי לא הייתה אלימות פיזית בבודק. כאשר השמעה למתלוננת ההחלטה שהשאיתה לאמה במשיבון (תפורט להלן), השיבה כי היא אומנם אמרה בהודעה שהנאש מרביץ לה וחונק אותה, אך אמרה זאת מתוך עצבים, ולאחר מכן שבמשטרת הופעל עליה לחץ להגיש תלונה, ומה שקרה זה שבפועל היה זו שקפיצה על הנasm כדי למנוע ממנו לעזוב את הבית לאחר שתפה. לאור הדברים הללו, הוכרזה המתלוננת עדיה עיינית, ואומר לעיל הודיעותה במשטרת הוגשו והיא נחקרה ע"י ב"כ המשימה בחקירה ראשית כחקירה נגדית.

35. המתלוננת עומרה עם ההחלטה שהשאיתה לאמה. ההחלטה הוגשה לתיק בית המשפט באמצעות דיסק (**ת/10**), וכן הוגש תמלול ההחלטה (**ת/26**) באמצעות השוטרת שערכה אותו. עפ"י ההחלטה, מדובר בשיחה שבוצעה ע"י המתלוננת לאימה ביום 19.12.31 בשעה 05:28, ושם נשמעת המתלוננת אומרת "אמא, אמא הוא הרבייך לי...הוא שבר לי את השיניים...הוא שבר לי את כל הבית, הוא שרע לי את כל הבית...הוא חטף לי את הטלפונים...אמא בואי...אמא קמתי עכשו משינה, אמא הוא קרע אומי מכות, אמא, אמא הוא פיצץ אותו, בואי עכשו, אמא בואי...הוא סגור את כל החלונות...". ברקע נשמעו קולו של הנasm, לרוב בדברים לא מובנים, אך נשמע כי הוא אומר "את לא רוצה להירגע? את לא רוצה להירגע?". השוטרת שערכה את התמלול, בת חן גיאר, ציינה בתמלול כי נשמעים קולות של חניקה והסבירה בעדותה שזה מה שהוא בפסקלה.

36. כאשר התבקשה המתלוננת להסביר את ההחלטה, טענה שאמרה את הדברים מתוך עצבים ומכוון שחששה שהנאש יצא מן הבית לאחר שתפה. כשהובחר לה, שמדובר בההחלטה משעות הבוקר המוקדמות, עוד לפני שהנאש שתה, היא טענה שכעסה מכיוון שהתעורה ערומה, אבל הוא כלל לא הרבייך לה.

37. המתלוננת חזרה בעדותה על כך, שהיא לא מעוניינת בניהול המשפט ושיהיא רוצה שהנאש יחוור הבית. לאחר שנחקרה בעניין ההחלטה שוב, אישרה את טענת המשימה, כי ניתן לשמוע אותה בຄלה נחנקת ונitin גם לזחות קולות חבטה, כשהנאש מכח אותה.

38. המתלוננת טענה, שהלכה לאחר מכן לעבודה כרגיל, אך לא הסבירה, כיצד ב - 12 כבר הייתה בבית לקבל את פניו של הנasm, כפי הודעה השנייה.

39. כאשר נשאלת מתי הגיעו הבת, השיבה "צהרים", וכשצוין בפניה כי אמרה שהבת הגיעו בשעה חמיש, השיבה "צהרים של שעון קיז". תשובה זו היא כמובן תמהוה מאד, לאור העובדה שעסוקין באירוע מיום 31 לחודש דצמבר.

40. המתלוננת טענה בעדותה, כי דברי האיום, לפיהם הנאשם הבטיח שיתן לה בית קברות, לא נאמרו על ידו.
41. לטענת המתלוננת, השוטרים לחזו עליה להגיש תלונה ולהכנס את הנאשם להרבה שנים לכלא, וגם הכו את הנאשם בעת שהיא בתחנה. טענה זו של המתלוננת נשללה על ידי כל גובי ההודעות שלה ושל הנאשם, אשר העידו בבית המשפט. יתרה מכך, מסרטוני מצלמות הגוף ומהקלטת מוקד 100, עולה כי המתלוננת לא נדרשה לכל "עדוד" של השוטרים, למסור תלונתה כנגד הנאשם.

42. המתלוננת שללה בעדותה, את גרסתה המקדמת שהנายน שבר לה את השינים, וטענה כי למעשה מדובר בשתלים שעשתה לפני מספר שנים, וכן הם זו מהמקום.

43. המתלוננת טענה בעדותה, שהנายนאמין שם אותה על המיטה, אך לא חנק אותה, וכי אמרה זאת מתוך בלבול.

44. המתלוננת צירה פעמיים רבות בעדותה על כך, שיש לה מהニアם בת מוצחת, בהירת עור עיניים ושיער, שהיא שוטרת במג"ב, בעוד שא' שהיא אינה בת משותפת, היא בת סוררת, "מלוכנט", קנאית, והוא זאת שלמעשה "חוללה" את כל האירוע, בכך שהגיעה לביתה וגרמה לנายน לשותות אלכוהול.

45. המתלוננת טענה בעדותה, שהנายน רצה לצאת, לאחר שהוא שתה והוא ניסתה למנוע ממנו ולכך הם התקוטטו, וכאשר אמרה הגיעה היא אמרה לו להירגע, והוא דחף אותה, כדי להשתחרר ובליל כוונה היא נפלה על הארון והוא דורך על המשקפיים שלה.

46. המתלוננת טענה, שמדובר לא אמרה שהנายน חנק אותה "עד מוות", אף שהיא מתועדת אומרת את הדברים גם בצילומי הגוף וגם בהודעותיה.

47. המתלוננת טענה בעדותה, ביחס לחבלות ברגליה, תחילת שנפלה במדרגות ולאחר מכן שנפצעה מהגדר של הבית.

48. לאחר האמור, סיפרה המתלוננת, כי ביתה א' עוד נשארה עד סוף האירוע ברכב מתחת לבית, והוא רצה אחרת, פתחה את דלת הרכב, סטרה בפניה וצעקה עליה שלא תשוב לביתה לעולם. טענה זו אינה מתישבת עם נסיבות הקרייה למשטרה.

49. בחקירה הנגדית ע"י הסניגור, אישרה המתלוונת כי בבוקר האירוע היא מאוד כעסה על הנאשם, ושבurb שחששה שהוא יצא מהבית, בגלל ששתה אלכוהול. لكن, הגזימה בתיאורה למועד 100, כדי שהשוטרים ימהרו ויגיעו. עוד טענה, כי כל ההתקומות בין הנางם לבן הנางם נבעה מניסיונותה לעזרו אותו מלעוזב את הבית כשהוא שני.

50. כן, אישרה את טענת הסניגור, שהודעה שהשאייה בבוקר לאימה, הייתה בגלל כעסה על הנאשם ולא בגלל שהכה אותה, וכי הקולות ששמעו בקהלת אינם של חניקה אלא של וריקה.

51. כן, אישרה את הטענה, שבעתה הגיעה אמה למקום, הן ניסו לקחת מהמעם את הטלפון והמפתחות, וכן נוצר המאבק ביניהם.

52. המתלוונת סירה, שהנאם נפצע באצבעותיו בעבודתו, ומכאן סימני הדם בחדר השינה, ולא מהשניים שלוה, כפי שטענה עד כה.

53. לכשנשאלה, האם באותו היום, כאשר שב הנאשם מעבודתו הם נסעו יחד לטיורים בתל אביב, השיבה המתלוונת בחוב, אף שאותו ביקור בתל אביב לא הזכר באף אחת מההודעותיה וגם לא בעדותה הראשית. בהמשך, אישרה לשאלת הסניגור, שביתה הגיעה אליה בשעה 13:30 בצהרים, בוגוד לטענתה עד כה, שהגיעה למשעה בשעה 17:00. בהמשך, נשאלת על כך המתלוונת גם בחקירה החזרת, ואז לשאלות בית המשפט והשיבה "בין לבן, זה שעון קיז, בין השעות 14:00 - 15:00".

54. כאשר נשאלת ע"י בית המשפט ביחס לבת המשפט עם הנאשם, שכתענתה הינה בת 18, בעוד שבחזרה על כך שהיא עם הנאשם 8 שנים, השיבה שהם יחד משנת 2000.

סיכום גרסת המתלוונת:

55. נמצאו למדים, כי בפי המתלוונת כמה גרסאות. בכל פעם שתיארה המתלוונת את ההתרכחות נשוא כתוב האישום - החל מהקלטה במשיבון של אמה, דרך שיחות מוקד 100, התיאור לשוטרים במקום, ההודעות במשטרה וכליה בעדותה בבית המשפט - התיאור היה שונה, לעיתים בפרט מסוים, שלו' או מהותי, לעיתים באופן כללי ביחס לסתואציה.

56. כפי העולה מהאמור לעיל ומאחר שהמתלוונת בעדותה סתרה, באופן מהותי, את גרסתה כפי שנמסרה בהודעתה במשטרה, הוכרצה כעדעה עינית והודעתה הוגשה מכח סעיף 10א לפקודת הראות.

57. המאשימה ביקשה שאמאץ את גרסתה כפי שנמסרה במשטרה, על פני הגרסה שנשמעה מפה בבית

המשפט.

58. סעיפים 10א(ג) ו-(ד) לפוקודת קובעים באלו תנאים ניתן להרשיע נאשם על סmur אמרת עד שנמסרה מוחץ בבית המשפט:

"(ג) בית המשפט רשאי לסמור ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיין את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהוגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשו.
(ד) לא יורשע אדם על סmur אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה".

59. אם כן קובעים סעיפי הפוקודת, כי בתנאים מסוימים, רשאי בית המשפט להסתמך על אמרת עד שלא ניתנה בפני בית המשפט. מטרתם של התנאים היא להבטיח שאמרה החוז של העד היא אמרת אמת; ועל כן, רק מקום בו ימצא לאחר בינה פנימית וחיצונית של האמרה, כי האמרה שנמסרה מוחץ לכוטלי בית המשפט אמינה ומקפת את האמת, ניתן יהיה להעדיף על פני העדות שנמסרה בבית המשפט, או להסתמך עליה לצורך הרשעה.

60. הרשות נאשם על סmur אמרת חוץ שנתקבלה באמצעות סעיף 10א לפוקודת הראיות דורשת קיומו של "דבר לחיזוקה" בחומר הראיות. מידת המהימנות הנינתנת באמירה, קובעת את היקפו ומשקלו של "הדבר לחיזוקה". החיזוק יכול להיות אחד מהשניים: תומך במהימנות האמרה גופא, או משמש לה תוספת מחזקת. ה"חיזוק" הנדרש איננו מחייב תוספת ראייתית "מסבכת" דזוקא,DOI בתוספת "מאמתת". משקלה של הראיה המחזקת עשוי להשנות מקרה, והוא עומד ביחס הפוך למשקללה ולמהימנותה של אמרת החוז הטעונה חיזוק. דהיינו, החיזוק, כי הראיה הנוספת תאמת פרט רלוונטי לעבירה, הכלול באמירה, וכן נדרש כי ראיית החיזוק מתיחס לכל פרט מהפרטים הכלולים באמירה (ר' ע"פ 8469/99 אסקון נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 65, 76 (2001); ע"פ 9613/04 **בן סימון נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] 24.04.2006); ע"פ 2879/14 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (21.04.2015); ע"פ 2404/09.04.2006 **אלחמיidi נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] בפסקה 10 (01.09.2009).

61. מן הכלל אל הפרט, המאשימה בבקשתה כי בית המשפט יאמץ את גרסתה של המתלוונת כפי שנמסרה במשטרה וידחה את זו שנמסרה המתלוונת בעדותה בבית המשפט. ואולם כאמור, גם בהודעותיה במשטרה, המתלוונת מסרה יותר מגרסה אחת. למעשה, גרסתה הייתה כל כך לא קוורנטית, שגם למאשימה לא היה ברור כיצד לנוכח כתוב אישום, ובאות כוחה נאלצה להודות בכך בטיעוניה. גם מן ההודעות לא ברור מה הקשר בין ההודעה שהושארה במשיבון של ר"א בשעה מוקדמת של הבוקר, לאיורים של המשך היום, מתי בדיקן חזר הנאשם מהעבודה, ומה הקשר בין שבו מהעבודה ליתר אירועי היום, מתי בדיקן שבר הנאשם את שנייה של המתלוונת, בטעنته - האם בוקר, בעת שהושארה אותה ההודעה במשיבון? או שמא בעבר, כפי שהודיעה המתלוונת במשיבון 100 ולשטרים שהגיעו למקום? מה הקשר בין העבודה

שהמתלוננת קמה ערומה לבין המקירה? האם אכן שבר הנאשם מאפרה יקרה לפני שאמր,-CNTEUN, את דברי האiom למתלוננת? מה הקשר של הבת א' לכל ההתרחשות? ועוד כהנה וכנה שאלות, שיש להן יותר מתשובה אחת בחומר הראיות.

62. זה המקום לצין, כי יש קושי לקבל את הגרסה, גם בשל חוסרים ראייתיים שיתכן והיה בהם ב כדי לחזק אילו מטענות המתלוננת -vr, למשל לא הובא מסמך רפואי לעניין מצב השניים של המתלוננת (למעט התייחסות כולנית במסמך רופא המשפחה) וכן לא הובה ראייתם האם עסקין בשניים שבורות בשל חבלה, או בשל נפילת כתרים. לעניין זה יזכיר, שהמתלוננת בהודעתה האחרונה טענה, שקבעה תור לרופא שניים באותו השבוע. חרף זאת, כאמור, לא הובא על ידה מסמך רפואי מתאים. בנוסף - בחירתה של המתלוננת שלא להתפנות לקבלת טיפול רפואי מיד לאחר האירוע, עובדה המעלת תהיה בפני עצמה, הותירה את טענותיה להיתمر במסמך כללי של רופא המשפחה. זאת ועוד, הבת א' לא נחקרה, וכן גם הידיך ח' ששחה במקום, לפניה האירוע ואחריו ויתכן שגם במלחכו של האירוע. בנוסף, לא נבדק הטלפון הסלולי של המתלוננת, ולא נעשתה בדיקה מתי בדיקת התקשרה לאימה במלחכו בעבר, אם בכלל.

63. יודגש, כי בשל המשקל הראייתי הנמור שמצאתו לייחס לגרסת המתלוננת, אף לא מצאת בಹקלת ההודעה במשיבון, ב כדי להוות דבר לחיזוק לגרסתה. לטעמי, התנהלותה של המתלוננת לכל אורך הדרך מטילה צל גדול של ספק על האוטנטיות של ההודעה שהשaira לאמה בבוקר יום 19.12.31. קרי, לאחר וקבועתי כי יש קושי ממשועותיו לדברי המתלוננת, מסופקני אם יש קשר שבין הדברים שנאמרו באותה הודעה לבין אלו שהתרחשו בנסיבות. בשלvr, אולם "קולות חניקה", שהשוררת בת חן גיאר העידה שהיא מזזה בהקלטה, אף שיכולים הם להיות קולות חניקה, לא שוכנעתי מעבר לספק סביר, שגם מושמעים בהקלטה כתוצאה של פעולה חניקה של הנאשם את המתלוננת, באותו המועד שהושארה ההודעה. דברים אלו יפים, גם לעניין סימני הדם שנמצאו בחדר השינה של המתלוננת, על מיטה ועל הוילון. אילו הייתה מוצאת את עדותה של המתלוננת מהימנה, לאמן הנמנע כי כתמי דם אלו, היה בהם ב כדי לחזק את עדותה. אך לעומת כוחה של ראייה מחזקת בחיזוק ה"יש", חיזוק אינו יכול להינתן ל"אין". מרגע שקבועתי כי המתלוננת בלתי מהימנה, הרי שיש קושי גם לסמן על טענתה, כי כתמי הדם שייכים לה ונובעים מאיימות שהפעיל כנגדה הנאשם, וכי גם החבלות שהציגה לשוטרים הן תוצאה של תקיפתה ע"י הנאשם. מעבר לכך, למשל נבדקו כתמי הדם, נותר ספק לעניין זה, שדין שיקף לזכות הנאשם.

64. נוסף לנימוקי לעיל, הרי לא שוכנעתי, כי עסקין במקרה קלאסי של מתלוננת הסובלת מגילוי אלימותן בין הזוג ונמצאת בדילמה האכזרית שבין שמירה על התא המשפחה לבין הגנה על שלמות גופה ונפשה, אלא סברתי כי עניין לנו בהתנהלות מניפולטיבית של מתלוננת שדבריה אינם מוצאים אחיזה רבה באמת.

65. לאור כל האמור - אני קובעת, כי לא ניתן לאמצץ את גרסתה של המתלוננת, כפי שנמסרה בהודעתה במשטרה, כבסיס לקביעת ממצאים עובדיתיים.

גרסתה של האם ר"א:

66. הרושם הכללי שהתקבל מעודותה של ר"א בבית המשפט הוא, שמתן העדות קשה עבורה מאוד. עד כדי כך התקשתה העדה לשאת את המעם, שהתמודטה על דוכן העדים ונדרשה לטיפול רפואי. התרשמתי מאם, שאף שהינה מסתיגת מאוד מבחרותיה של ביתה ומהאפען שבו היא מנהלת את חייה, היא נאמנה לה ומוגננת עליה. למורות זאת, מהעדות ניכר, שהעדה אינה חפוצה להשחר את פניו של הנאשם או לפגוע בו, ולמרות שהיא בהכרח רוצה שישוב לח"י ביתה, היא בהחלט חפיצה בסיום ההליך כנגדו. ראוי לציין, כי גם עפ"י עדותו של הנאשם, חurf האירועים, הוא נותר בקשר קרוב עם ר"א.

67. בעודותה הראשית בבית המשפט, ניכר היה שהעדה מבקשת לצמצם את חלקו של הנאשם באירוע. לפ"ז דברי העדה (עמ' 16 לפרוטוקול), היא שבה בעבר לביתה מן העבודה, ואז הקשיבה להודעה שהשאייה לה ביתה במשיבון, בשעות הבוקר. לאחר מכן, פנתה והלכה אל ביתה של המתלוונת. היא תיארה ויכוח, לו הייתה עדה, בעת שהגיעה אל ביתה של המתלוונת, סיפרה שביתה אמרה לה שהנאשם "הרימ זדים", ואז הנאם שככ עלי מ' כדי שתפסיק לצעוק, "סחבתי אותו, הוא נרתע ממני, נפלו לי המשקפים", הוא דחף ככה, זה לא בכוונה, לא הרבץ לי או משאו. נפלו לי המשקפים, אני בלי כוונה דרכתי עליהם והם נשברו". העדה תיארה שבבית ראתה רק ויכוחים, צעקות, ובית מבולגן, והוסיפה "לא שראיתי שהוא שובר אותה או קורע אותה", הוא עלה עליה ואמר לה שקט שקט. לא בשליל לרצוח אותה או להרוג אותה. העדה ציינה, כי בעבר, לפני האירוע, המתלוונת סיפרה לה על אירועים אלימים, ושאים עליה שיכער לה את הפנים אם תתרחש מהם, אך היא עצמה לא שמעה איומים כאלה. כן הוסיפה, "הוא לא הרבץ לי ולא דחף אותו ולא כלום".

68. לאחר שמצאת פער משמעותי בין עדותה של ר"א בבית המשפט לבין זו העולה מהודעתה במשטרה, נענית לבקשת ב"כ המאשימה להכרייז על העדה כעינית, חurf התנגדות הסניגור. בהמשך כאמור, הוגש הודעתה של העדה במשטרה.

69. **ת/1 - הودעה ר"א - 22:11 31.12.19** - כך מסירה העדה בהודעה שנגבתה ממנה, מיד לאחר האירוע:

"הבת שלי מ' התקשרה אליו בוכה בטלפון ושאלתי מה קרה והוא אמרה שבעלתה שכור מהבוקר והוא הגיע לבית והתחל לתקוף אותה. באתי אליהם לראות מה קורה שם. אני רואה את חבלות על הבית שלי והוא הפייל אותה כשהוא דוחף אותה עם שתי ידיו והוא נפלת על הרצפה ועלה עליה. אני באתי אליו כדי להפריד ביניהם והוא דחף אותה והפייל אותה לרצפה ונטקעתי בארון געלים ונשברנו לי המשקפי ראייה. זה בן אדם מסוכן הוא נרkommen וישב על אונס ואם הוא היה רצח את הבית שלי אני לא אדחוף אותו? בטח שאני אדחוף אותו ואני אקבור אותו. הוא רק יצא מבית סוהר 7 שנות מאסר. אחרי שהוא דחף אותי יצא למרפסת וישב בפינה שתו מות. אחר כך הגיעו המשטרה" (ש' 4 - 10).

"הוא נתן לי מכח בידי ימין הוא סיבב לי את היד לא זכרת מתי בדיקת הוא עשה את זה. כואבת

לי היד. לא הילכתי לבדיקה. הוא תפס לי את היד עם היד שלו וזרק אותה

ש. איפה המכות היו?

ת. בסלון אצלם בבית. אחר כך זרק אותה למשיטה ויש שם דם מהשיניים שלה.

ש. איך התגוננתם?

ת. לקחתי לו את הפלפון מהיד ולקחתי את המפתחות של הבית והוא יצא למרפסת עד שהמשטרה הגיעה". (ש' 12 - 18)

...

"ש. אני מציג לך תמונות חבלות על גופו של ד'

ת. הוא חנק אותה אז מה אתה רוצה שהוא שילב על הצוואר היא אמרה לי אמא הוא חנק אותה אז היא לא תרים אותו...הוא חנק אותה...אז היא הרימה אותו. ואיך יש לה סימנים דם. 10 אם היו היה אוכל אותם...אני ממש לא אחראית לסימנים שיש עליו. אני לא נתמי לו מכות בכלל" (ש' 21 - 31).

70. לאחר האמור, נגבהה מהעדה הודעה נוספת נספפת ביום 20.01.20 (ת/ה):

"תקתקתי בדلت ואני שומעת צrhoות. הבית שלי מ' פתחה את הדלת ואמרה שהוא קרע אותה ועלה עלייה ומשכך [כך במקור - א.ה.] לה בשיעור. היא צrhoה ובכתה ואמרה אמא הוא חנק אותה ושבב עלי במשיטה ונתן לי בוקס באיזור השיניים. הוא דחף אותה על המשיטה ועליה עלייה, אז אני דחפתי אותו כי הוא חנק את הבית שלי. לא היה מצב כזה שנינו היינו עליו שאחת החזקה בו והשנייה משכה בবגדיו. זה לא היה. חוץ מזה שהפלפון שלי. אני קנייתי לו אותו אבל הוא לא שווה את זה.

ש. האם ד' היה שתו כשהגעת?

ת. כן הוא היה שתו אלכוהול. אני לא ראייתי בקבוקי אלכוהול בבית אבל הוא שתה לפני שהגיע הביתה. היה לו ריח חריף של אלכוהול. הוא התנהג כמו מטורף. שלח ידים ורגלים. אי אפשר היה לדבר איתו. אני פחדתי ממנו. אחר כך הוא יצא וישב למרפסת בצד ולא ידע שהתקשרנו למשטרה. " (ש' 6 - 14)

"הוא נתן לה מכחה בפה וירד לה דם. אני לא ראייתי שהוא נתן לה מכחה, אבל ראייתי שהוא קמה עם דם בפה".

"ש. האם את שמעת את ד' מאים על הבית שלו בפנין?"

ת. לא בפנוי. הbett של סיפורה לי שהוא אמר לה שם היא תתרגש ממנו הוא יכער לה את הפנים" (ש' 24 - 25).

...

"אני ראתי שהוא עלה עליה וראיתי שהוא חונק אותה ומשן לר [כך במקור - א.ה.ה] בשיער" (ש' 32).

"ש. מתי נודע לך בפעם הראשונה שד' אלים(Cliffs) לפני הבית שלו?

ת. לפניו שבועיים הבית שלי סיפה לי... הוא הכה אותה ואני אמרתי לה שהיא הייתה צריכה להתקשר למשטרה כבר בפעם הראשונה. היא אמרה לי שהיא מפחדת ממנו ובגלל זה לא רוצה לבוא למשטרה" (ש' 37 - 39).

"באותו יום של האירוע הבית שלי התקשרה אליו לבית ואני לא עניתה. היא השירה הודעה בו אני שמעתי שהוא חונק אותה וסגור חלונות ואומר לה את לא רוצה להרגע. אני שמעתי הקריאה כשהזرت מהעבודה בשעות אחר הצהרים." (עמ' 48 - 50).

71. ר"א הגישה למשטרה גם **חשבונית ע"ס 250 ל' בגין תיקון משקפיים (ת/3)**.

72. בכלל, ניתן לומר שבשתי הודעותה במשטרה, מסרה ר"א גרסה עקבית יחסית, לפיה הגיעה אל הבית של ביתה, בעקבות ה הודעתה הטלפוןית שקיבלה ממנה ואשר אותה שמעה רק מאוחר יותר במהלך היום כאשר שבה לעבודה. כאשר הגיעה אל המיקום, שמעה צעקות, והבינה שמתחולל בין המתלוננת לנואם ריב. לדברי העודה, ראתה בעיניה שהנאשם מרימים את המתלוננת, מפיל אותה (פעם אחת על הרצפה, ופעם על המיטה), עולה עליה וחונק אותה. בשלב זה, ר"א חשה להגנת ביתה וניסתה למשוך את הנואם מעלייה. הנואם בתגובה סובב לה את היד, דחף אותה, היא נפלת לאחור על ארון הנעלאים, משקפה נפלו ונשברו. על כל יתר הדברים, למדת ר"א מפי המתלוננת - על האיום, על אלימות קודמת, על כך שהנאשם נתן למטלוננת אגרוף בשניים. לעניין אחרין זו, אומרת העודה, כי לא ראתה שנתן לביתה מכחה, רק בחינה בدم בפייה. גם מכך, ניתן ללמד שהעודה אינה מבקשת להשחריר לשוווא את פניו של הנואם, ועובדת זו מחזקת את מיהימנותה בעיני.

73. כאשר עומתה ר"א עם הודעותיה במשטרה, טענה כי האלים לא הייתה כל כך חמורה, הנואם לא זרק את המתלוננת על המיטה, אלא הניח אותה, הוא לא סובב לה את היד אלא רק דחף אותה, לא הייתה לנואם כוונה להרביץ לה. חרף זאת, העודה מסרתה שהנאשם תפס לה את היד ודחף אותה. העודה טענה, שביתה והנאשם אווהבים זה את זו, והאלימות עליה סיפה לה ביתה לא הייתה ממשמעותית.

74. כאשר נשאלת העודה ביחס לטענות הנואם, כי תקפה אותו, השיבה "אני לא תקפתית אותו, אני הצלתי את הבית שלי... גם פחדתי כי בקהלת היא אומרת שהוא חונק אותה", וטענה כי הסימנים בצוואר נגרמו

לנאמן מכיוון שמשכה לו בקופזין (עמ' 32). בהמשך אמרה, "למה אני צריכה לחכות **שירצת את אשתו בבית**" (עמ' 38). תחושת הפחד שתיארה העדה בעיניה, והיא מתגלית מבין השירות, וחרף ניסיונות הרבים לצמצם בעדותה את מעשיו את הנואם.

75. העדה שוללת, שהנאם נתן לה מכחה בחזה, וכן מצינית כי אינה זוכרת שהנאם חנק אותה ("נראה לנו שהוא חנק אותה? אם היה חנק אותי אני הייתה מזמין משטרה", עמ' 38). בסוף חקירתה הראשית, נשאלת העדה עוד מספר פעמים, האם הנאם חנק אותה, ושאלות אלו לא השיבה. עם זאת, ציינה שהוא היה לה כאבים ביד בעקבות התקיפה.

76. בחקירה הנגדית, העדה סיפרה, שההתנהגות הנסערת היא אופיינית למ', וכך גם תגובותיה המוגזמות. כמו כן, אישרה שבאותו הערב כאשר הגיעו לביתה של המתלוננת, פגשה בנכדתה א' מתחת לבית, יחד עם ידידה ח'. העדה סיפרה שהמתלוננת רדפה אחרי הבית וצעקה עליה שלא תניע יותר, ולמרות זאת, הבית לא הילכה ונשארה לצד, עד אחרי האירוע, כשהזועקה המשטרה.

77. בהמשך לשאלות הסניגור "אני ראייתי שהוא מעלה פעים, מה אתה רוצה שאני יגיד לך את האמת? בפעם הראשונה היה בחדר ובפעם השנייה היה במדרגות שעלה ועשה לה ככה, את לא רוצה להירגע, אני הסתכלתי ונראה לך שאתה לו שיכון את הבית שלי? שתיה ילדה הכ...הכ... זבל, אני אלך עם הבית שלי..." (עמ' 53).

78. לאור התרשםותי מהעדת ר"א, אמה של המתלוננת, מצאתי כי יש לקבל בעניינה את עתירת המאשימה, ולאמצץ את גרסתה כפי שנמסרה בהודעותיה במשטרה. ניכר כי העדה לא ביקשה להשחרר את פנו של הנואם, אלא תיארה את הדברים כהוויתם וכפי שנטפסו בחושה. כך, חרף טענתה החזרת של ביתה שהנאם חנק גם את אמה, באירוע נשוא כתוב האישום, ר"א אינה טוענת זאת. בנוסף, פרטים שלא ראתה בעיניה - כמו אגרוף לשניים, לא שמעה באוזניה - כמו דברי איום, ולא חשה על ברירה - כמו שהנאם חנק אותה, העדה הקפידה להבהיר שאינה יודעת להעיד על כך מידיעה אישית, ולהלופין שלא קרו, בהתאם. בנוסף, אין חולק כי לפני האירוע ר"א דאגה לנואם (למשל, עת שרכשה עבורו טלפון), וכי נשמר ביניהם קשר קרוב, גם לאחר מעצרו של הנואם, ומכאן אני למדה שדאגתה לנואם הינה כנה.

79. הودעתה של העדה במשטרה, היו בכלל עקביות, ובهن מתואר ניסיונה למשוך את הנואם מעל המתלוננת, בעת שחנק אותה, ואת העובדה שבתגובהה הנואם סובב לה את היד, דחף אותה לעבר ארונות הנעלאים, ובכך גרם לה לכ Abrams ומכאן אני לנדק למשמעות הראייה שלה.

80. לא נעלמו מעני קשיים ראייתיים מסוימים שעולים מן העדות (כמו מיקומה הפיזי של המתלוננת, בעת שהגיעה ר"א אל ביתה, או מועד חילופי הדברים בין א' למתלוננת להם הייתה עדת ר"א), אבל לא סבירתי כי יש באלו בכך להפחית באופן משמעותי משקל עדותה.

81. באשר לחיזוקים הראיתיים הקיימים לגרסה זו בחומר הראיות -

כאמור לעיל, די בתוספת "מאמתת" לאמרת החוץ של עד, בכדי להביא לכך שבית המשפט יאמצה ויעדיפה על פני עדותו בבית המשפט. עבנינו, נמצאו מספר חיזוקים ראיתיים לאמרות החוץ של המתלוננת, כפי שנגבו במשפטה:

א. ניתן ללמידה בסרטון מצלמות הגוף, כי בעת שהגיעו השוטרים למקום העודה הציגה להם את יד ימין שלה כאיבר בו פגע הנאשם, ומצביעת שבר לא את המשקפיים. חרף העובדה שביתה המתלוננת, חוזרת כמו מנטרה ואומרת שהנאשם חנק את האם, זו האחורה לא חוזרת על הדברים ולא טוענת לחבלות נוספות בגופה (אף שאינה מתknת את הבת) - זהו עניין חיזוק בזמן אמת לגרסת האם.

ב. ניתן לראות בתמונות ובסרטונים את הנעלים המפוזרות ליד ארון הנעלים, עובדה המחזקת את טענת העודה כי נדחפה ע"י הנאשם לעבר הארון.

ג. הסרטון מצלמת הגוף של השוטרת ליטל, בדקה 05:10, נשמעת ונראית העודה אומרת "זרק אותה על המיטה, חנק אותה ונתן לה מכח", בדקה 05:32 "הפיל אותה על הרגליים", ובדקה 7:25 "אם לא היית פה, היה הורג אותה" - אמירות אלו שנאמרות מפי העודה מיד לאחר האירוע, באזני השוטרים, עלות בקנה אחד עם הודעתה שנמסרוות לאחר מכן.

ד. תמונות החבלות של הנאשם - בקדמת צווארו ניתן לראות סימן אדום בצורה כף יד, ובאחריו הצואר שריטות. אמנם, אין בפני בית המשפט חוות דעת מומחה לעניין החבלות ולכן משקלו של חיזוק זה הוא נמוך יותר, אך כן ניתן לראות בסימן כף היד בקדמת צווארו של הנאשם, ככה המתישב עם טענתה של ר"א שהמתלוננת ניסתה להדוף את הנאשם בעת שחנק אותה, וסימני השריטות בגין צווארו של הנאשם מתישבים עם ניסיונות האם למשוך אותו מעלה.

ה. חשבונית התקיקן של המשקפיים, מהויה חיזוק נוסף לגרסת העודה.

ו. חרף עדותה העונית של העודה, עלים ממנה סימני האמת, המעידים על חשש האמתי לח"י בימה באותו אירוע, בו זמנית לחסור רצונה לסביר את הנאשם.

82. לדידי, די בכל אלו בכדי להוות חיזוקים מספקים לאמרות החוץ של העודה ר"א ולאמצן, לצורך קביעת מצאים עובדיתיים.

האירוע בתחנת המשטרה - האם ביצעה עבירה של תקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקיד?

83. לעניין אירוע זה, הובאו לפני בית המשפט דוח הפעולה של השוטר סמיון צטלניק ועדותו של השוטר שמחה מלץ, שותפו.

84. דוח הפעולה של השוטר סמיון צצליין, מיום 19.12.31, הוגש בהסכמה (ת/16) זהו לשונו:

"במהלך שמירה על עצור בשם ד', ביקשתי מהחשוד להביא לי את הידיים כדי לשים אליו [כך במקור - א.ה.] איזיקים והנ"ל סירב. בשלב זה, קראתי לשוטר שמחה שיעזר לי לאזוק את החשוד ופתחתי את התא, כי הנ"ל התנגד להביא את ידיו לפתח של התא. נכנסתי לתא ביחד עם השוטר שמחה וביקשתי מהחשוד ד' שוב את הידיים שלו. הנל סירב והמשיך להתנגד, בשלב זה תפשתי את ידו וניסיתי לאזוק אותו והנל התחיל להשתולל ותקף אותו [צ"ל - "אותי" - א.ה.] בכך שחנק אותו עם ידיו, בשלב זה העפתי את ידיו מהמצואואר שלו ודחפה אותו לעבר הקיר כדי להשתלט עליו [כך במקור - א.ה.] ולאזוק אותו". הנ"ל דחף אותו ואת השוטר שמחה ובעט بي עם הרגל וניצמד אליו עם הראש וניסה לנשוך אותו באוזן. דחפה את החשוד לעבר הקיר וסגרתי את התא. לאחר סגירת התא הנל התחל לקלל אותו ואת השוטר שמחה שאנו חזו שרמותות וחוננות המשיך להשתולל בתא, בכך שבעט בסורגים. בשלב זה, ביקשה מיבנה 301 להגיע לתחנה מכיוון שיש לו טיזר... בהגעה של יבנה 301 עידן הילל, פתחתי את התא והחשוד שיתף פעולה ונתן לאזוק את עצמו, כמו כן בוצע חיפוש על החשוד, לא נתפס דבר".

85. השוטר מלץ העיד על האירוע, ומספר עדותו כי ביום 19.12.31, במהלך משמרת לילה, עת ישב ביוםנו, קרא לו שותפו סמיון לסייע לו לעורק חיפוש על חשוד. כאשר הגיע אל תא השהייה, שמע את סמיון מסביר לחשוד שהוא נדרש לאפשר לשים עליו איזיקים, לצורך ביצוע חיפוש, החשוד התעלם מהבקשה, ולכן, לאחר מספר פעמים שהובילו לו כי חוסר שיתוף פעולה מצדיו ווביל לשימוש בכוח, ניגשו אליו סמיון ושמחה, כל אחד מצד אחר שלו. בשלב זה, החל החשוד להשתולל, והכה את סמיון באגרופים, תפס בגרונו בחזקה. או אז, תפס שמחה בידי השמאלית של החשוד וניסה למשוך אותו מעל סמיון. החשוד ניגש לסמיון לאוזן וניסה למשוך אותה. שמחה תפס את החשוד ביד שמאל ומשך אותו פעם נוספת, ורק אז סמיון הצליח לצאת מהתא ולנעול אותו. בעקבות האמור, התבקש סיוע מצוות נוספת, ורק לאחר שנאמר לנאים, כי אם יסרב לשים עליו איזיקים, יעשה שימוש בטיזר כנגדו, הוא שיתף פעולה. העד סיפר, כי הוא זוכר שהARIOU התרחש בערך בשעה 22:00 - 22:30, בעת חילופי משמרות, לאחר ובערך זו עפ"י הנהול, יש לבצע חיפוש על העצורים.

86. יצוין, כי רק לשאלות ב"כ המאשימה, הוסיף העד כי "כמובן גם אני הותקף באגרופים ובדחיפות", גם שלא נמצא לכך ביטוי בדו"ח הפעולה שנערך על ידו בסמוך לאירוע.

87. לשאלות הסניגור בחקירה נגדית, השיב העד, כי לא הפעיל את מצלמת הגוף כיוון שלא הספיק לעשות כן. העד שב וטען, כי למרות שלא רשם בדו"ח הפעולה, בשלב שבו הנאשם השתולל, גם הוא הותקף, למרות שהוא לא היה מכובן ספציפית אליו. עוד לשאלת הסניגור, השיב העד, כי הנאשם היה מסריכת אלכוהול, אבל הוא היה בפוקוס, הבין מה השוטרים מדברים איתו ומה הסיטואציה.

88. הנאשם, הכחיש את תקיפה השוטרים, אך אישר שקיים אותם ובעט בדלת תא העצורים. בהודעתו השלישי (ת/29), הנאשם לא גמרי ידע לספר מה קרה בתא השהייה וממי מהשוטרים היה עימיו, וגם

بعدותנו מסר גרסה מבולבלת לעניין אירוע זה.

89. לאחר שבחןתי את הראיות, אני מוצאת לאמץ את גרסאות השוטרים, ביחס לאירוע בתא השהייה, בכל הנוגע לנסיבות תקיפתו של השוטר סמיון ע"י הנאשם. דו"ח הפעולה והעדות עלולים בקינה אחד, זו עם זה, יש בניהן הלימה, זאת לפחות הטענה שהנאשם תקף פיזית גם את השוטר שמחה, טענה שאמנם נרשמה בדו"ח הפעולה של השוטר סמיון, אך אין לה ذכר בדו"ח של שמחה. גם בעדותו, שמחה לא טען את הדברים, עד שב"כ המשasma הציגה לו את גרסת סמיון לאירועים. לפיכך, אני קובעת כי בעוד שתקיפה של הנאשם כלפי השוטר סמיון הוכחה, הרי שלאvr כר המ פנוי הדברים, בכל הנוגע לשוטר מלץ, שפרטיהם אודות תקיפתו לכואורה, נמסרו על ידו רק בעדותו בבית המשפט.

90. ואולם, העבירה המיוחסת לנאים, בקשר עם האירוע בתא השהייה, היא עבירה הדורשת יסוד נפשי מיוחד,
שנהי סעיף (1) לחוק העונשי קובע,
- "התוקף שוטר התקיפה קשור למילוי תפקידו כוונת קיימה הבאה תමאה,
מأسرע דחמש ניסול אפחו תמשלושה חדשים:

(1) התכוון להCSI לאטה שוטר בתפקידו אל מנוע או להפריע או תומל מלאו.

91. לאחר שמייעת כלל הראיות, הגעתו לכלל מסקונה, כי לא ניתן "יחס לנאים את אותה כוונה מיוחדת הנדרשת עפ"י הוראות סעיף העבירה המיוחס לו. במה דברים אמרו?

92. מכל העדויות שהובאו לפני בית המשפט, עולה כי הנאשם שתה אלכוהול עובר לאירוע; המתלוננת טוענת שהיא שיכור "מסטול" לאחר ששתה וודקה, השוטרים מצינים ריח חריף של אלכוהול, ולמעלה מכך, קיימת עדותו של המפקח יוסי שטרית, אשר הגיע לתא השהייה בו נמצא הנאשם בתחנת המשטרה ותאר ריח חריף של אלכוהול, עיניים אדומות וחוסר יציבות של הנאשם, ביקש לבצע בדיקת אלכוהול לנאים ומשזה סייר, הגיע כגンドו תלונה על הפרת צו הפיקוח. גם הנאשם בעדותו בבית המשפט מספר על כך ששתה אלכוהול. המפקח העיד, כי באותו המועד, אמר לו הנאשם כי אין טעם לבצע לו בדיקת אלכוהול, הויל והוא שני וממילא צפוי להישלח לכלא.

93. אכן, אין ראייה ברורה לרמת השכירות שבה היה נתון הנאשם, ונמצאו בחומר הראיות אינדיקטיות לכך ולכאן בעניין זה - למשל, מחד, סיפור יוסי שטרית שהנאשם הבין את הסיטואציה ושותח עימו, וכן גם תיאר השוטר מלץ את האינטראקטיה עם הנאשם, גם הנאשם זוכר את האירועים מאותו הערב נשוא כתוב האישום ונitin ללמידה מצלמות הגוף שכאשר הגיעו השוטרים הנאשם מבין את הסיטואציה, מבקש את הג'קט שלו ומציין שתעודה הזהות שלו נמצאת בתיק. מאידך, יש אינדיקטיות פיזיות על מצבו של הנאשם בעת מעצרו, כפי שהוא עולה מן מדדיות השוטרים, הן מסרטוני מצלמות הגוף, הנאשם טוען שהוא כלל לא זוכר את גביה ההודעה הראשונה, וכן הנאשם סבר שהשוטר אלכס ברגר, שהה עימיו בתא השהייה, בעוד שכלל לא היה בתחנה באותה העת.

. 94. בהתאם לסעיף 34כ(ב) לחוק העונשין, "התעוורטפקסביברשותאקייסיגלאחריותפלילית, והספקלהוסר, יחולתסיג". כלומר, די בקיומו של ספק סביר בדבר תחולתו של סיג לאחירות פלילית, כדי להביא להחלטתו. על כן, הנトル להוכיח את אי-התקיימות של הסיג הוא על הטעיבה. במקרה דנן, סבורני כי התעוורטפקססביר שמא מתקיים סיג השכורות לאחירות פלילית, ומכאן שאין להרשיע את הנאשם בעבירה הדורשת כוונה כלפי התוצאה של החלטת השוטר בתפקידו, אלא בעבירה שבה היסוד החפצי כלפי התוצאה האסורה, הינה של אדישות בלבד.

. 95. מכאן, מסקנתי, כי יש לזכות את הנאשם מביצוע עבירה לפי סעיף 274 לחוק העונשין, ולהרשיעו בעבירה של תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק, אשר אינו דורש כוונה מיוחדת.

פרשת ההגנה - גרסת הנאשם:

. 96. הנאשם מסר ארבע הודעות במשטרת והיעיד בבית המשפט.

. 97. בהודעתו של הנאשם מיום 01.01.20 (ת/24) הנאשם אינו מגיב, כמעט לכל השאלות שהציג לו החוקר, ובתשובות הבודדות שמוסר, מכחיש את התקיפה המיויחסת לו כלפי המטלונגה ואיימה.

. 98. בהודעה מיום 02.01.20 (ת/31), מסר הנאשם גרסה לאירועים:

"קמתי הבוקר, ב 5 בבוקר התעוורתי מהשעון מעורר יחד עם אישתי. התחלתי להתארן לעובודה כרגיל. היא ראתה חלק מהטוסטר במטבח שבור. היא אמרה זה אתה...שמי אוכל בתיק והלכתי לעובודה ביבנה. זהה. בשעה 9 כקה בבוקר סיימתי לעבוד אגב החג של הרוסים. במפעל רצוי לעשות שלוחנות זהה. אני דיברתי עם האישה שאקח אישור לבית, כי יותר טוב לעזר בבית. כשהגעתי לבית בסביבות 00:10, 20:10, הייתה בבית. כשבאתי הביתה היא בקישה ממני לנסוע איתה לתל אביב, כדי להציג איזה ממשהו. הסכמתי לנסוע איתה לתל אביב. לפני שנסענו לתל אביב, הילדה שלה שלקחו לה ברוחה לפני כמה שנים הייתה איתה בקשר ורצתה לבוא לשבת בבית, אבל יש להם קשר לא כל כך ברור. כשזרנו מתל אביב נפגשנו עם הילדה שבאה...והלכנו לבית. התחלנו לטגן חצילים וכל מיני אוכל...אחר כך בא שכן ח' השთף איתנו בישיבה, לשבת לאכול לדבר...דיברתי עם ח' שיקח את הילדה לבת ים, כי אין לה אפשרות איך לחזור. הם יצאו... ופתאום הייתה ממש בפrozדור של הכנסתה לדלת לחדר השינה, אפשרות אין לחזור. הם יצאו... ופתאום הייתה ממש בפrozדור של הכנסתה לדלת לחדר השינה, ראיתי שחמתי נכנסת עם המילים ימניק, אמרתי לה למה את מדבר ככה, אישה נתפסה לי בטלפון האיש. אמרת תביא לי אותו זה טלפון אני קנית לך זאת זה, וזה התחלו למשור את הבגדים בצוואר. אז שיצאת משם והלכתי למרפסת...הטיישבתי, לא הבנתי מה קרה, הייתה בהםים....אחד נתפסת לי ביד בטלפון. אחד נתפסת לי בצוואר. כדי לברוח יצאת מכל הסיטואציה...מכאן ועד להגיד שתקפת?..."

. 99. בהודעתו הנ"ל, הנאשם הכחיש שתיית אלכוהול, וטען ששתה יין תירוש בלבד "לא שתיית אלכוהול חוץ

מהין תירוש זהה...אני יודע שבביתי יש אין תירוש" ש' 37, 75). כן, הבהיר כי תקף את המתלוונת בובוקר והבהיר כי השימוש בדברי אiom כלפיה. ברגע מסוים בחקירה, כתב הנאשם על גבי טופס הודעה על זכויות חדש **כל זה שקר, העם טרכו לבדוקו בלי אזהרה שלי כי** [שגיאות הכתיב המקורי - א.ה.ה], סובב את הגב לחוקר ולסרב להמשיך לשאלות החוקר. בהמשך, השיב כי לא תקף את חמותו, אלא ניסה להתחמק ממנו בעת שהתנפלה עליו יחד עם המתלוונת.

.100. **בהתדרתו מיום 06.01.20 (ת/29)**, הנאשם כבר אישר שכאשר הגעה ביתה של המתלוונת לביקור והכינה אוכל, הוא הילך למכולת וקנה וודקה, אך טען כי הוא עצמו לא שתה מהאלכוהול, וכן טען שכאשר אמר בחקירתו הקודמת שאין אלכוהול בבית, אמר את הדברים מתוך בלבול. הנאשם טען עוד, כי לא שתה אלכוהול בעבודה באותו היום ומסר שמות של שלושה אנשים שעובדים עימנו.

.101. בנוסף, סיפר הנאשם: "באותה שיחה בין מ' לבני הבית שלה, הם הגיעו לטונאים גבויים, מ' אמרה לבת שלה שהיא לא רוצה אותה והיא לא עונה לה והוא לא רוצה איתה קשר. אני לקחת את ש' לכיוון החדר, בפרוזדור ומ' התחלת לצעק עליה שרמוטה וזונה, אז אמרתי לח' שיקח אותה מהבית לבת ים, ומ' ירדה אחריהם למיטה. כאשר יצאתי למרפסת אני שמעתי את ר', אמא שלי מ', צועקת על מישחו בחוץ, והבנתי שזה על ש' וח'". ובהמשך "הם עלו ביחד למעלה, מ' הייתה לפני אמא שלה, תפסה לי את היד ימין שלי עם הפלפון שלי שרי' קנטה לי אותו, ור' עם המשקפיים בידי התחלת לדפק לי באיזור הצוואר וכאשר הבנתי שאני צריך לעשות משהו כדי לא לפגוע בהן, אני השארתי את הטלפון למ' ויצאתי מתחת לר'. כל זה היה בפרוזדור, בכניסה לבית, ליד חדר השינה . זה שם' נפצעה ברגל, זה קרה בפרוזדור יש שם מדרגות שעולות לקיר זה ליופי, כאשר עזבתי את הטלפון, היא הלכה לכיוון המדרגות ונפצעה מהמדרגות ולא ממשני".

.102. לגבי השינויים של המתלוונת טען, "ענין של השינויים התחליל לפני חודש, כאשר מ' אמרה שהשינויים שלה התחללו לזמן, כי היא כבר 5 שנים אחראית לטיפול והיא צריכה מחדש, והוא דברה על זה ליד אמא שלה...אמא של מ' אמרה לה שהיא לא מתכוונת לסדר לה את השינויים..."

.103. בתדרתו הרביעית של הנאשם, הודה מיום 08.01.20 (ת/20), הנאשם שב ומבהיר ביצוע תקיפות, איוםים והפרה של תנאי הפיקוח, ובכלל זה הבהיר שתיתת אלכוהול.

.104. **בעדותו הראשית** של הנאשם בבית המשפט, סיפר על ויכוח ביןו לבין המתלוונת, בובוקר يوم 31.12.19, על טוסטר שנשבר, בעקבותיו, לטענתו השאיתה המתלוונת את ההודעה המוקלטת במשبون של אמה, על אף שלא הכה אותה כלל. בהמשך לכך, סיפר שיצא מהבית לעבודה, כרגיל. לטענתו, המתלוונת נטلت הרבה כדורים וזה משפייע על התנהוגותה ועל בוחן המציאות שלה. עוד לטענתה, בהמשך היום היה בקשר טלפוני רגיל עם המתלוונת, ואף חזר הביתה מוקדם, ב - 10:00, והם נסעו יחד לתל אביב, וכשחזרו הילכו לבקר קרוב משפחה של המתלוונת. כאשר הגיעו הביתה, התקשרה ביתה של המתלוונת, ש"רצתה לבוא לסגור איתי סולחה", ואמרה שהיא במרכζ יבנה. הנאשם והמתלוונת פגשו אותה וחזרו עימה הביתה, בערך בשעה 16:30 - 17:00. אז החלה ביתה של המתלוונת לבשל, וביקשה מההנ帀ם לקנות אלכוהול. הנאשם אישר בעדותו, כי רכש בקבוק וודקה במכולת והביאו הביתה.

ماוחר יותר, הגיע אל הבית ח', ידיד של הנאשם, ביתה של המתלוונת הנקיטה אותו, בכל מיני אמירות, וזה מה שגרם לו לשותה אלכוהול באותו הערב. לדברי הנאשם, לדמיו הנאם, לא ספר כמה כוסות וודקה שתי. עוד לדבריו, היה והוא נוטל כדורים לטיפול אנט-דכאוני, השפיע עליו האלכוהול עוד יותר. בשלב מסוים, ביקש הנאשם מה' שיקח את ביתה של המתלוונת הביתה, לבת ים, והמתלוונת ירדה איתם למיטה. לדברי הנאשם, כאשר ישב במרפסת שמע צעקות מלמטה, וזהו מעשה קולה של חמוטו, ר"א, שצועקת על א' הבית, שלא תגיע יותר.

.105. לטענת הנאשם, מיד כאשר נכנסו ר"א והמתלוונת הביתה, הן התנפלו עליו יחד, המתלוונת תפסה לו את יד ימין, וניסתה לחתת ממנו את הטלפון, ואמה תפסה לו ביג'ט. לדברי הנאשם, היה בהלם מכל הסיטואציה, ולמרות שלא הפעיל אלימות מכונת לפיהן, כן ניסה להשתחרר מmachiztan, דחף את ר"א לקיר, זרק את הטלפון, יצא דרך החדר ומרפסת ושב שב לבד. בחולף 10 דקות הגיעו למקום השוטרים.

.106. הנאשם סיפר עוד, שבஹותו ב"כלוב" בתחנת המשטרה, הגיע שוטר שניסה לדבר אליו, אך הוא לא השיב לו, וכן הגיע יוסי מהפיקוח ו"שני שוטרים שבאו דרך החלון הקטן ואמרו טוביא בדיקת אלכוהול, אמרתי להם אתם לא רואים שאני שיכור, גם ככה אני הולך לבית סוהר". הנאשם אישר בדברתו, שדיבר לא יפה, אך הכחיש תקיפות השוטרים.

.107. בחקירהו הנגדית, אישר הנאשם, כי כאשר מסר בהודעותיו לא שתה אלכוהול, שיקר במשטרת, כי חש לחזור לכלא בשל הפרת צו הפיקוח.

.108. הנאשם טען, שהמשטרה לא ביצעה חקירה לשם גילוי האמת, אלא קיבלה טענתה של המתלוונת לפיו, למרות שהיא משתמשת בסמים ולא מחוברת למציאות ("זומבית").

.109. כאשר נשאל, אם שתה בעבודה, השיב שלא שתה בעבודה, אלא בדרך הביתה, בהמשך טען שבשבילו בית זה גם המכולת, וכי באותו היום, לאחר שב מהעבודה לפני שנסע עם מ' לתל אביב, עבר במכולת ושתה כסית וודקה. רק מאוחר יותר, קנה את הבקבוק אותו הביא הביתה.

.110. הנאשם הכחיש בחקירהו הנגדית את דבריו האמורים המוחשיים לו בכתב האישום. כן טען, כי בעבר בכלל פעם שהיה מקרה של צעקות בבית של המתלוונת ואיימה, כדי לא להסתבר, היה יוצא מהבית ומתרחק מהסיטואציה, עד כדי שchodש קודם לאירוע ישן לילה במרפסת, בחוץ, וחלה בדלקת ריאות בשל כך.

.111. הנאשם אישר שכאשר ביקרו ליטול ממנו בדיקת אלכוהול, אמר שהוא ממילא שתיים: "נון". בקטע שני שתי יש מצלמת גוף לשוטרים, מספיק לראות איך אני זו, היה לי הליכה כבדה, יכול להיות שהזה קרה בכלל הנסיבות, אם זה כדור שני, ואני לוקח טרמಡקס נגד הדקירה בגב, ובאותו יום זה עשה לי

השלכות, וגם יומם למחירת". עם זאת, אישר כי זכר לבקש את הגיקט ולומר שתעוזת זההות שלו בתיק באותה הסיטואציה.

112. כאשר נשאל, הcidך הוא זוכר את ההתרחשויות באותו היום, אם היה שתי, השיב ש"היום הסיטואציה לשוכות, אני עד היום שהלם שאני נמצא על שוטות צאת בבית סוהר, אישה מהכח 7 שנים ואחר כך עשה לי ככה". לטענת הנאשם, במהלך שהותו במעצר, פנה לסיוע משפטי על מנת להתחיל בהליך גירושין מהמתלוננת. עוד לדבריו, הוא איננו בקשר עם המתלוננת, מאז מעזחו, אלא עם אמה בלבד "אני מכבד את אמה שלה, אני בקשר אליה", וכן סיפר "אני וחמותי זה כמו אמא. עם אמה לא הייתה קרוב כמו עם חמותי" לטענת הנאשם, המתלוננת צורقت באופן קבוע סמים, ומשפחתה יודעת ומתעלמת מכך, במקום לשלוח אותו לגמילה.

113. באשר לאירוע שהתרחש בבית בערב בין לביון המתלוננת ואיימה, השיב "airo'uh היה, אבל אלימות לא היה, וכננה לביראות של מישחו גופני או פיזי לא היה.airo'uh היה צעקות, קללות, קראוו לי את הצוואר זה היה. אבל לא היה שום אלימות...היא דאגה שלא יצא מהבית, למרות שלא הייתה לי כוונה לצאת, אם אמה שלה לא הייתה באהה הייתי הולך לישון בלי הרבה דברים, אבל אמה שלה באהה ורציתי לברוח מהבית. חשוב לי החופש ולהתקדם בחוץ" (עמ' 139). הנאשם טען, שר"א שרטה אותו בצוואר, והמתלוננת ניסתה לקחת ממנו את הטלפון, והוא רק ניסה להשחרר. הנאשם אישר שבאותו אירוע נשברו משקפי הראייה של ר"א, וטען שיכל להיות שימושו (הוא או ר"א) דרך עליהם תוקן כדי ההתרחשות, לאחר שנפלו ממנו.

114. באשר לאירוע בתחנת המשטרה, הנאשם אישר שקיים את השוטרים, אך לדבריו באחת החקירה ביקש למסור התנצלות לשוטרים, וגם כתעת הוא מבקש להתנצל לפנייהם על התנהגו. הנאשם שב והכחיש, כי פועל באלימות פיזית כלפי השוטרים וטען כי שיתף פעולה עימם, לא התנגד לחיפוש ולא התנגד לאיזוק.

115. כאשר הוצגו לנאשם תמונות החבלות במתלוננת (ת/4), טען כי הסימנים בצוואר הם לא מאותו אירוע, ורק גם הדם בשניים שנבע מדימום בפייה בשל בעיות בשניים ולא כתוצאה מחבלת. הנאשם הכחיש שהוא גרם את החבלות ברגלה של המתלוננת. הנאשם טען, כי יתכן שהחבלות נגרמו תוך כדי ההתקנות שלו עם המתלוננת ואיימה. הנאשם הכחיש שתפס את המתלוננת מהלסת, שהסביר אותה על המיטה, ישב על ברכיה וחנק אותה, וכן הכחיש שחנק את ר"א.

לסיכום גרסת הנאשם:

116. מגרטתו של הנאשם עולים מספר קשיים. ראשית, כאמור, בהודעתו הראשונה לא מסר הנאשם גרסה כלל. בהמשך מסר הנאשם גרסה, אך לאור כל הדרך שיקר ביחס לשתיית האלכוהול. למעשה, רק בעדותו בבית המשפט הנאשם הודה שצרך אלכוהול ביום האירוע, ואף טען שהוא שיכור עמוד 22

כתוצאה לכך. גם תיאור הנסיעה לתל אביב, הוא בגדיר עדות כבושא, ולא נמסר באף אחת מארבע הודיעותיו במשטרה. לא ניתן כל הסבר ע"י הנאשם לכובשת גרטסו. דברים אלו יפים, גם ביחס לטענותו לכך שכתמי הדם שנמצאו בחדר השינה, הם תוצאה של פציעה שלו בעובדה באצבעותיו. בנוסף לאמור, הנאשם משחיר את המטלוננת בכל הזרמנות בעדותו, ולא נותן כל הסבר להתנפלוות הפתאומית - טענותו - של המטלוננת ור"א עליו, בעת שנכנסו הביתה.

.117 מהטעמים האמורים, מתקשה בית המשפט לסמור על גרטסו של הנאשם, והמשקל הראייתי שנייה לה הוא נמור מזה אשר ניתן לייחס לעדותה של ר"א ולעדות השוטרים.

D. סיכום ומסקנות:

.118 מאחר וקבועתי, כי לא ניתן לקבוע כל תשתיית ראייתית על בסיס עדותה של המטלוננת ומזו לא מהימנה עלי כלל, הרי שיש לזכות את הנאשם מכל אשמה המבוססת על עדות זו בלבד, או בעיקר על עדות זו.

.119 לפיכך, החלטתי **לזכות את הנאשם, זיכוי מלא, מעבירות האויומים.**

.120 באשר לעבירות תקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג, אני קובעת כי בכל הנוגע לתקיפתה של מ', הוכחה רק התקיפה העולה מגרסתה של ר"א ובונוכחותה, כמובן, שהנאשם דחף את המטלוננת - פעם אחת על המיטה ופעם נוספת על הרצפה, עליה עלה וחנק אותה. פרט לכך, אני מזוכה את הנאשם מכל טענה תקיפה או גרימת חבלה אחרת המייחסת לו בכתב האישום. באשר לרכיב החבלה - כל שהובא לפני בית המשפט הוא מסמך רפואי שנערך ע"י רופא משפחה, אשר מתיחס לשטיי דם" ו"שפשופים", באופן כללי, ואני מצין חבלות כלשהם באזורי הצוואר שעשוות היו להיגרם כתוצאה מהחנקה שהוכחה באמצעות עדותה של ר"א. מהתמונה שהוגשו, לא ניתן למודד קשר סיבתי ישיר בין החבלות לבין האירוע, ולפיכך, ומאחר ואני נשמכת על גרסת המטלוננת ובhiveדר חווות דעת רפואי, אני קובעת כי רכיב החבלה לא הוכח מעבר לספק סביר.

לאור האמור, אני קובעת כי **יש לזכות את הנאשם מעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג, ולהרשינו בעבירה של תקיפה סתם-בן זוג.**

.121 ערה אני לכך, שנוכח כתב האישום אינו מתיחס באופן מדויק לתקיפה כפי שהיא עולה מגרסתה של ר"א, אך רכיבי התקיפה מצויים בכתב האישום, הם בעליים גם מהודיעותיו של ר"א במשטרה, וכן הייתה לנאם האפשרות להציגן בפני טענות אלו. על כן, אין מניעה להרשינו על יסוד העובדות שהוכחו בבית המשפט, בהתאם להוראות סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב 1982.

.122 עוד אני קובעת, בהסתמך על מסקנותי לעיל, כי יש **להרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה סתם של ר"א ובעבירה של היזק לרכוש בזדון**, בכך שסובב את ידה של ר"א, ודחף אותה, כתוצאה לכך היה נפלה על ארון הנעלים, ומשקפי הראייה שלה נפלו ונשברו.

.123 בנוסף, ולאחר שאימצתי את גרסאות השוטרים מלץ וצטלניק, לעניין תקיפתו של צצלניק ע"י הנאשם, אך קבעתי כי עליה בידי הנאשם לעורר ספק סביר באשר להתקיימותו של סיג השכבות, אני קובעת כי יש **זכות את הנאשם מעבירה של תקיפת שוטר על מנת להכחילו בתפקידו, אך להרשיעו תחת זאת בעבירה של תקיפת שוטר, לפי סעיף 273 לחוק העונשין**.

ניתנה היום, כ"ח אב תש"פ, 18 אוגוסט 2020, במעמד הצדדים